

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/15/2016
Identifikačné číslo spisu:	3113208006
Dátum vydania rozhodnutia:	14.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3113208006.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne CD Consulting s.r.o., so sídlom v Prahe 1, Nové Město, Politických vězňů č. 1272/21, Česká republika, IČO: 264 29 705, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému R. F., s registrovaným trvalým pobytom v W., T. č. X, o zaplatenie zmenkovej sumy 1.148,-Eur s príslušenstvom a zmenkovej odmeny 3,83,-Eur, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 39CbZm/89/2013, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16CoZm/197/2015-110 z 30. septembra 2015, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

Žalovaný m á voči žalobkyni n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 39CbZm/89/2013-100 z 24. júna 2015 pripustil, aby do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného vstúpilo Združenie spotrebiteľov Slovenska, o.z., so sídlom v Banskej Bystrici, Janka Kráľa č. 7, IČO: 42 309 106 (ďalej len „združenie“). Rozhodol tak s poukazom na oznámenie združenia zo dňa 21. decembra 2014, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného a námietky žalobkyne proti tomuto vstupu, vznesené v jej podaní zo dňa 20. januára 2015, ktoré zároveň posúdil ako nedôvodné.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 16CoZm/197/2015-110 z 30. septembra 2015 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“ alebo „OSP“). Zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že otázku prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu je potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, keďže nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „nariadenie“), nemá v tomto smere osobitnú úpravu. Zdôraznil, že predmetom konania je plnenie zo zmenky, ktorá bola vystavená ako

zabezpečovacia zmenka k spotrebiteľskej zmluve o úvere, v ktorej mal žalovaný postaviť spotrebiteľa. Preto vstup združenia ako právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, je v súlade s ustanovením § 93 ods. 2 OSP a súd prvej inštancie rozhodol správne, keď vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného pripustil. K námietkam žalobkyne odvolací súd uviedol, že európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu predstavuje osobitný druh sporového konania, ktoré sa vyznačuje tým, že v zásade prebieha písomne za použitia vzorových tlačív, ktoré sa nachádzajú v prílohe nariadenia. Takáto osobitná forma konania však nevylučuje, aby sa mohol prejavíť účel vedľajšieho účastníctva, ktorým je pomoc účastníkovi v spore. V zmysle čl. 5 ods. 1 nariadenia môže súd nariadiť aj ústne pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak o to požiada niektorá zo strán. Z uvedeného vyplýva, že sa nejedná o typické skrátene konanie, preto argumentácia žalobkyne s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2013, sp. zn. 6Cdo/357/2012 je nenáležitá.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie tvrdiac, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP). Súd totiž nepostupovali podľa procesných pravidiel nariadenia a prednostne aplikovali vnútroštátne právo. Skutočnosť, že nariadenie neobsahuje úpravu vedľajšieho účastníctva znamená, že uplatnenie tohto inštitútu v európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu je vylúčené. Žalobkyňa tiež poukázala na údajný nesúlad ustanovenia § 93 ods. 2 OSP s článkom 19 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a namietala, že bolo povinnosťou konajúceho súdu zabezpečiť si vyjadrenie účastníka, na ktorého stranu vedľajší účastník vstúpil. Len samotné oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania automaticky nezakladá právo vedľajšieho účastníka na účasť v konaní, ale je potrebný súhlas osoby, popri ktorej chce v konaní vystupovať. Ďalej žalobkyňa poukázala aj na podobnosť medzi úpravou tzv. skráteneho konania podľa Občianskeho súdneho poriadku a európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu, ktoré je upravené nariadením. Podobne ako tzv. skrátene konanie nadobudne atribúty sporového konania až včasným podaním odporu oprávnenou osobou, aj európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu nadobudne atribúty sporového konania až po podaní odvolania proti rozsudku. Až po takomto procesnom úkone môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účastníctva, t. j. pomoc v konaní tomu účastníkovi, popri ktorom vedľajší účastník do konania vstúpil. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 30. októbra 2013, sp. zn. 6 Cdo 357/2012 dospel k záveru, že oznámením tretieho subjektu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného v štádiu skráteneho (rozkazného) konania nenastávajú účinky vzniku vedľajšieho účastníctva tohto subjektu, ktorý v dôsledku toho nie je ani oprávnený podať odpor proti platobnému rozkazu. Z uvedeného podľa názoru žalobkyne vyplýva, že ak vnútroštátna právna úprava nedovoľuje vedľajšiemu účastníkovi podať odpor proti platobnému rozkazu v rámci tzv. skráteneho konania, potom analogicky vedľajší účastník nie je oprávnený podať odvolanie voči rozsudku v rámci európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu. Napokon žalobkyňa spochybnila aj posúdenie právneho vzťahu účastníkov ako vzťahu spotrebiteľského, citujúc pritom z odôvodnení rozhodnutí Okresného súdu Lučenec z 1. decembra 2014, sp. zn. 5C/61/2014 a Krajského súdu v Prešove z 27. apríla 2015, sp. zn. 4CoZm/2/2015. Z týchto dôvodov žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

5. Zo spisu vyplýva, že dovolanie žalobkyne bolo podané 20. novembra 2015. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálné a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd,

na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania (ďalej aj „dovolací súd“), ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

7. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalobkyne posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalobkyňa toto dovolanie podala a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

8. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky - viď konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Obdo/5/2016, 1Obdo/8/2016, 1Obdo/11/2016, 1Obdo/17/2016, 1Obdo/20/2016. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach v celom rozsahu stotožňuje, poukazuje na ne, a preto ďalšie dôvody už neuvádza (ust. § 452 ods. 1 CSP).

9. Keďže sa v dovolacom konaní nepotvrdila existencia procesnej vady tvrdenej dovolateľkou (ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP) a nevyšli najavo ani iné vady konania uvedené v ust. § 237 ods. 1 OSP, pričom prípustnosť dovolania nevyplýva ani z ust. § 239 OSP, dovolací súd podľa ust. § 447 písm. c/ CSP odmietol dovolanie žalobkyne ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie procesne prípustné.

10. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.